

sket den Ændring i mit oprindelige Lovforslag, at Kordegnene bliver ved at være Tjenestemænd og faar noget andre Lønningsforhold, end jeg havde foreslaaet. Jeg havde ment, at Kordegnene kunde gaa over til i Fremtiden — det skulde ikke berøre de nuværende — at være honorarlønnede Folk, saadan som de er det udenfor København, ogsaa ved Provinsens største Kirker, men man har i Folketinget ønsket at bevare Kordegnstillingen som en egentlig Tjenestemandstilling. Derimod har man fulgt mit Forslag om, at Graverne ikke i Fremtiden skal være Tjenestemænd, samt den Ændring vedrørende deres Lønningssatser, som jeg havde foreslaaet, og som tilsigtede nogen Bespargelse paa den Konto.

Paa samme Maade har man fulgt mit Forslag med Hensyn til Honorarerne for Kantorerne og Organisterne, hvorefter Administrationen faar en meget friere Stilling, naturligvis ogsaa med det Formaal at indvinde nogen Bespargelse, hvor det synes naturligt og rigtigt. Endelig har man ogsaa med Hensyn til Korene, der er omtalt i § 20, fulgt mit Forslag om, at Korklønningerne skal nedsættes.

Men saa har Folketinget under sin Behandling indført nogle Ændringer, som angaar Præsterne i København og paa Frederiksberg. Man har saaledes foreslaaet, at der i § 13 indsættes et nyt Stykke angaaende et muligt Huslejetilskud, svarende til, hvad man har faaet indført i Lovforslaget om Præsterne udenfor København og Frederiksberg. Bestemmelsen om denne Mulighed for et Huslejetilskud er — med god Grund — noget forskelligt affattet i de to Lovforslag. I al Almindelighed hedder det i begge Paragrafferne, altsaa baade angaaende Præsterne i København og dem udenfor København, at det er et Tilskud; der skal ydes for et Aar ad Gangen, og at det kan ydes, hvis Menighedsraadet ønsker det; Kirkeministeren kan da bevilge Tilskuddet, og Udgiften dertil skal afholdes af Menigheds-
ligningen paa Stedet. Men denne Bestemmelse, som allerede er forsigtigt affattet, for saa vidt angaar Præsterne udenfor København og Frederiksberg — Tilskuddet kan ydes og kun „for et Aar ad Gangen“, idet jeg bl. a. har tænkt mig, at naar en Mand fik en billigere Husleje, end han straks maatte betale som nykaldet Præst i en By, skulde Tilskuddet kunne bortfalde —, har faaet en endnu mere forsigtig Form i det københavnske Lovforslag, som kræver, at der skal foreligge

„ganske særlige Forhold“. Det er ikke min Tanke, at denne Bestemmelse skal anvendes paa alle de mange Præster uden Æmbedsbolig her i København, men der skal foreligge særlige Forhold, saadan noget som en ganske særlig høj Husleje eller andre særlige Vanskeligheder, der gør det naturligt, at vedkommende Præst faar et Tilskud; der skal Aar for Aar søges derom, og jeg mener, der maa skaffes Klarhed over, hvordan Forholdene ligger, for at Administrationen kan skønne over, om der er Grund til at bevilge Tilskuddet for det følgende Aar.

Endvidere har man i det københavnske Lovforslag indført en Bestemmelse, svarende til den af mig foreslaaede § 14 i Provinslovforslaget. Det drejer sig om den Bestemmelse, der siger, at Menighedsraadet, naar det ønsker det, og en Mand har været Stedets Præst i 10 Aar, kan foreslaa ham flyttet op i en højere Lønklasse, hvorefter Ministeriet træffer Afgørelsen; den forøgede Løn, vedkommende da skal oppebære, afholdes af den lokale Ligning, af Menighedsligningen. Denne Bestemmelse har man ogsaa ønsket indført for de københavnske Præster; den afviger noget fra den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 30. Juni 1922, idet $\frac{3}{4}$ Stemmers Majoritet fremtidig skal kunne afgøre Sagen i første Instans, altsaa for Menighedsraadets Vedkommende, medens den nuværende Lov kræver Enstemmighed.

I § 5 er der stillet Forslag om, at 5te Lønningsklasse faar sin Grundløn, 3 480 Kr., løftet op til 3 840 Kr., hvilket betyder et Tillæg paa 360 Kr. Jeg skal komme nærmere til det, naar jeg gennemgaar Lovforslaget om Præsterne udenfor København.

Jeg havde selv foreslaaet større Ændringer i Loven om Folkekirke-
Lønningsvæsen udenfor København og Frederiksberg, thi medens jeg mente, at man ikke skulde røre ved Præsterne Lønsatser i Hovedstaden, har jeg hele Tiden været klar over, at det ikke vilde være forsvarligt uden videre at lade Præsterne udenfor København følge Nedskæringens almindelige Linie. Det var klart nok, at det maatte Præsterne i København og Præsterne udenfor København først gøre. Naar Præsterne baade i og udenfor København faar et af Staten bevilget Dyr-
tids- og Konjunkturtillæg, og dette for alle Tjenestemænd nedskæres efter et bestemt Princip, med 3 Dyrtdstillægsportioner og 10 pCt. af Konjunkturtillæget, anser jeg det for rimeligt, at denne Nedskæring først